

JAYNE ANN
KRENTZ
*Nem biztonság
senkiben*

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2016

Egy

A cetlin, amelyet a halott ember selyempizsamájának elejére tűztek, egy kinyomtatott egymondatos e-mail-üzenet állt: „Tegye naggyá a napodat a Witherspoon Világ!”

Grace Elland a véráztatta lepedő fölé hajolt, és kényszerítette magát, hogy megérintse Sprague Witherspoon nyakán a hideg bőrt. A férfi egykor oly ragyogó, átható szeme nyitva volt, és vakon meredt a hálószoba mennyezetére. Dús ezüst hajú, robusztus, szögletes állú férfi, aki elnyűhetetlennek tűnt mindig. Halálában azonban összeszement. Mindaz a sárm és szikrázó karizma, amely úgy elbűvölte a Witherspoon Világ előadásainak hallgatóságát szerte az országban, semmivé vált.

Grace biztos volt benne, hogy már jó néhány órája halott, de úgy vélte, valami halovány, vádló kérdést lát a fénytelen szempárban. Emléktöredékek villantak fel benne. Tizenhat éves korában ugyanezt a kérdő tekintetet látta egy halott nő szemében. *Miért nem jöttél időben, hogy megments?*

Elfordította tekintetét az élettelen szempárról, és észrevette a bontatlan üveg vodkát az éjjeliszekrényen.

Egy szörnyű pillanatig múlt és jelen egyesült abban a hálószobában. Hallotta, amint a nehéz léptek visszahan-

got vernek a fapadlón. A félelemtől nem kapott levegőt. Ez nem történhet meg ismét. Ez az a régi álom, gondolta. Egy lidérces álom kellős közepén vagy, mégis ébren. Lélegezz! Összpontosíts, a fenébe is, és lélegezz!

Lélegezz!

A mantra megtörte a pánik okozta transzt. A visszhangzó léptek belevesztek a múltba. Jéghideg adrenalin száguldott az ereiben, meghozva a tisztánlátást. Ez nem álom. Egy szobában volt egy halott férfival, és bár szinte biztosra vette, hogy a lépteket a rémálmában hallotta, igenis valós lehetett a lehetőség, hogy a gyilkos még a házban van.

Megragadta a legközelebbi fegyvert – a vodkásüveget –, és az ajtó felé indult. Az ajtónál megállt, hallgatózott. Üresnek tűnt a hatalmas ház. A lépteket talán csak képzelte, a rémisztő emlékek hívták őket elő. Vagy nem. Akárhogy is, az a legokosabb, ha elhagyja a házat, és hívja a rendőrséget.

Kilépett a folyosóra, igyekezett a lehető legkisebb zajt kelteni. Az árnyékok ködként telepedtek a házra. Mindenütt elegáns cserepes növények voltak – vibráló zöld bambuszok, pálmák és páfrányok. Sprague meggyőződéssel hitte, hogy a bőséges zöld lombzat nemcsak javítja a ház levegőjét, de pozitív energiát bocsát ki magából.

Az ablakokon a függönyöket behúzták éjszakára. Nem volt élő ember a házban, aki reggel elhúzhatta volna őket. Nem mintha sokat számított volna. A seattle-i téli hajnal alacsonyan lógó felhőkkel virradt, és most is eső verte az ablakokat. Egy ilyen napon az emberek többsége villanyt gyújtott.

Senki nem rohanta le a folyosón. Szorosan markolva a vodkásüveg nyakát, lement a széles lépcsőn. Amikor leért, szinte átszáguldott a hatalmas nappalin.

Ismerte a járást a földszinten, mivel Sprague Witherspoon gyakran tartott pompás fogadásokat. Mindig meghívta Grace-t és a Witherspoon Világ stábjának többi tagját, hogy háziasszonykodjanak ezeken az eseményeken.

Az óriási helyiséget ennek szellemében bútorozták be és dekorálták. A székeket, a párnázott padokat és az asztalokat úgy helyezték el, amit a lakberendezők társalkodó elrendezésnek neveznek. A falakon pedig számos drága műalkotás függött.

Sprague Witherspoon olyan életet élt, amelyet az előadásain is igyekezett megtanítani, és a motivációs üzlet jól jövedelmezett. Sprague-nál minden a pozitív gondolkodásról és az optimista hozzáállásról szólt.

Ám most valaki megölte.

Grace kirohant az ajtón a gyönyörűen ápolt kertbe. Nem állt meg, hogy a fejére húzza a dzsekije kapucniját. Mire elérte a kis kocsiját a hatalmas, kör alakú felhajtón, hajáról és arcáról már patakzott a víz.

Beugrott a volán mögé, bezárta a kocsiját, a vodkásüveget a padlóra tette, és indított. Áthajtott a méretes acélkapun, amely az Anna királynő stílusú udvarházat védte, és kifordult a csendes utcára.

Amikor elég messzire ért, leállította a kocsit, és a válltáskájából előhalászta a telefonját. Többszöri próbálkozás után, mivel annyira remegett a keze, végül sikerült beütnie a 911-et. Mire kapcsolták az ügyeleteshez, be kellett hunynia a szemét, hogy összpontosítani tudjon a tényekre.

Lélegezz!

– Sprague Witherspoon meghalt. – Visszanézett a kapura, hogy leolvassa a házszaámot. – Legalábbis azt hiszem, hogy meghalt. Nem tudtam kitapintani a pulzusát. Úgy néz ki, lelőtték. Rengeteg a... vér.

Más emlékképek cikáztak át az agyán. Egy férfi, akinek az arca véres maszk. Őrajta meg vér patakszik. Vér mindenütt.

– Van még valaki a házban, asszonyom? – Az ügyeletes tiszt hangja éles volt és sürgető. – Veszélyben van, asszonyom?

– Nem hiszem. Már kijöttem a házból. Pár perccel ez előtt érkeztem, hogy megnézzem Mr. Witherspoont, mivel ma reggel nem jelent meg az irodájában. A kapu nyitva volt, és a bejárati ajtót sem zárták kulcsra. A riasztó ki volt kapcsolva. De semmi rosszra nem gondoltam, mert azt hittem, Mr. Witherspoon kinn van a kertben. Amikor nem találtam kint, bementem a házba. Szólongattam. Mivel nem válaszolt, aggódni kezdtem, hogy talán elesett vagy rosszul lett. Egyedül él, tudja, és...

Fogd be, Grace. Csapongsz. Összpontosíts. A pánikroham ráér később.

– Maradjon kint az utcán – mondta az ügyeletes. – Már kiküldtem egy járőrt.

– Igen, rendben.

Grace bontotta a vonalat, és hallgatta a távoli szirénák hangját.

Amíg az első autó a seattle-i rendőrség logójával le nem fékezett a kocsija előtt, Grace-nek eszébe sem jutott az, amit mindenki tud, aki a televíziós krimiket nézi. Hogy a rendőrök elsőnek mindig azt gyanúsítják meg, aki a holttestet megtalálta.

Aztán rádöbrent, hogy a nyomozók még alaposabban utánanéznének annak a gyanúsítottnak, akinek volt már dolga gyilkosság áldozatával.

Lélegezz!

Lenézett a kocsí padlóján heverő vodkásüvegre. A félelem megdermesztette.

Ne pánikolj! Rengeteg ember iszik vodkát.

Ám Sprague-ot soha nem látta mást inni, csak zöld teát és nagyon drága fehérbort.

Keresett a táskájában egy papír zsebkendőt, hogy felvegye az üveget. No, nem mintha sokat számított volna. Az üveg tele volt az ujjlenyomataival.

Kettő

– Azt hiszem, csak hálásak lehetünk, hogy mindhármunknak szilárd alibink van – jegyezte meg Millicent Chartwell. Bágyadtan hátradőlt a bokszbán, és lemondóan vizsgálta a martiniját. – Nem tetszett, ahogy az a cuki detektív vizslatott ma, amikor tanúvallomást tettem.

– Rám még csak nem is mosolygott – mondta Grace. Ivott egy korty fehérbort. – Az igazat megvallva, ha nem lennék optimista alkat, azt mondhatnám, hogy szinte kereste az ürügyet, hogy letartóztathasson Sprague meggyilkolásáért.

Kristy Forsyth letette a borospoharát. Könny csillogott a szemében.

– Képtelen vagyok elhinni, hogy Mr. Witherspoon elment. Folyton az jár az eszemben, hogy ez valami szörnyű tévedés, összekeverték a személyazonosságot, és holnap reggel belép az iroda ajtaján, ahogy mindig, a kezében frissen sült fánk, amit nekünk hoz.

– Nincs tévedés – mondta Grace. – Láttam. És Nyla Witherspoon azonosította az apja holttestét. Még ott voltam a háznál, amikor megérkezett. Nagyon kivolt. Sírt. Reszketett. Komolyan attól féltem, hogy elájul.

Öt óra múlt pár perccel. Mindhárman kimerültek, és, Grace tudta, még alig tértek magukhoz. A legtöbb embert mélyen megrendíti, ha közelről találkozik egy gyilkossal. Ő és a kolléganői nemcsak egy kiváló főnököt veszítettek el, hanem az állásukat is. Mindhárman azon a véleményen voltak, hogy a Witherspoon Világnak dolgozni a létező legjobb állás volt. Sprague halálával fenekestül felfordult az életük.

Miután vallomást tettek, Millicent javasolta, hogy üljenek be egy italra. Egyhangúlag beleegyeztek. Úgyhogy most ott ültek kedvenc csehójukban, egy barátságos kis taverna-kávézóban a Pike Place Market közelében.

A nap láthatóan úgy végződött, ahogy kezdődött – esővel és párával. Néhány héttel a téli napforduló után jártak. A nappalok érezhetően hosszabbak lettek – a seattle-iek szenvedélyesen figyelték a legapróbb árnyalatot is a napfény állandóan változó mintázatában –, de a kora esti szürkület olyan érzést keltett, mintha még mindig decembert mutatna a naptár.

Millicent kortyolt a martinijából, és összehúzta a szemét.

– A rendőrök helyében az első számú gyanúsítottam Nyla Witherspoon lenne.

Sprague könyvelőjeként és gazdasági igazgatójaként Millicentnek megvolt az a szokása, hogy mindig egyenesen a lényegre tért, akármiről volt is szó. Eleven, vörös göndör hajú nő volt, aki szerette a martinit és a bárokban felcsípett alkalmi pasikat.

Millicent már közel egy éve Sprague-nál dolgozott, amikor Grace csatlakozott a Witherspoon Világ csapatához. Látszólag mindene megvolt – filmsztárhoz illő szép külső és pengeéles komputergy. Mindkét tulajdonságát jól hasz-

nosította, hogy boldoguljon a világban. Ami Millicentnek nem volt, az a család. A múltját homály fedte. Nem szeretett róla beszélni. Bár egyszer említette, hogy tizenhat évesen búcsút mondott az otthonának, és nem áll szándékában valaha is visszatérni. Igazi túlélő volt. Az esélyei ellenére biztosan megvetette a lábát a túsarkain.

Kristy kipislogta szeméből a könnyeket.

– Nyla nyer a legtöbbet Sprague halálával, nem igaz? De hát a lánya, az isten szerelmére! Mindnyájan tudjuk, hogy voltak vitáik az apjával. Problémás volt a kapcsolatuk. De hogy megölje az apját?

Kristy volt a legújabb tag a Witherspoon-csapatban. Egy idahói kisvárosban született és nevelkedett, és Seattle-be ment kalandot és – mint Grace-nek és Millicentnek kifejtette – nagyobb eséllyel férjet keresni. Világosbarna hajával, melegbarna szemével és csinos arcával vonzó volt a maga bájos, tiszta módján – nagyon bejött a Witherspoon-ügyfeleknek.

Millicenttel ellentétben Kristy nagyon közel állt a családjához. Bár bevallotta a kolléganőinek, hogy nem akar egy farmer felesége lenni, az nyilvánvaló volt, hogy mélyen és megingathatatlanul ragaszkodott ahhoz az idilli falusias világhoz, amelyet maga mögött hagyott. Gyakran szórakoztatta az iroda dolgozóit vicces történetekkel, hogy milyen volt felnőni egy farmon.

Grace és Millicent maguk közt azon tűnődtek, hogy Sprague nyilván megsajnálta a fiatal lányt, aki nem találta a helyét a nagyvárosban. Talán részben azért vette föl, mert megsajnálta. De aztán, mindenki meglepetésére, Kristy nagyon hamar megcsillogtatta felbecsülhetetlen ügyességét az utazásszervezés és az ügyfelekkel való bánásmód terén. Minél nagyobb lett a kereslet a Witherspoon-

tréningek iránt, annál több munkát kívánt Sprague sűrű programjainak a koordinálása. Az utóbbi időben úgy szárnyalt az üzlet, hogy Sprague már azt fontolgatta, felveszi Kristy mellé egy asszisztenst.

– Nem ez lenne az első eset, hogy egy örökös sietteti a dolgokat – mutatott rá Millicent. – Ráadásul mi tudjuk is, hogy Nyla dühös volt az apjára. Állandóan hadakoztak. És a dolgok egyre inkább elmérgesedtek, amikor Mr. Tökéletes megjelent a színen. Sprague nem szívelte a pasast, és ez csak még jobban dühítette Nylát. Szerintem Nyla kész lett volna mindent megtenni, hogy megkaparintsa az örökséget. Gyűlölte Sprague-ot, mert csak apanázt adott neki.

– Hát, végül is felnőtt ember, nem gyerek már – jegyezte meg Grace.

– Ha engem kérdezel, szerintem elhatározta, hogy nem hajlandó tovább várni a pénzre – mondta Millicent. Ivott a martinjából, majd letette a poharat, és kíméletlen arccal nézett a társnőire. – Azt hiszem, van még valami, amit észben kell tartanunk.

Kristy a homlokát ráncolta. – Micsodát?

Millicent kivette a kis műanyag dárdát a martiniból, és bekapta az olajbogyót.

– Az igaz, hogy Nyla sokat veszekedett az apjával, ráadásul mérhetetlenül utál minket is. Tehát jobb lesz, ha gyakran magunk mögé nézünk.

Kristynek elkerekedett a szeme. – Jesszus, te komolyan beszélsz, igaz?

– Ó, igen – felelte Millicent.

Grace felkapta a poharat, és ivott pár kortyot. A bor lassan enyhítette azt az éles benyomást, amely egész nap ott keringett benne, de tapasztalatból tudta, hogy nem

lesz tartós a hatás. Gondolkozz pozitívan, mondogatta magának, de nem hagyta nyugodni a rossz érzés, hogy a rémálom visszatér az éjszaka.

Millicent arcát tanulmányozta.

– Te tényleg úgy gondolod, hogy Nyla fenyegetést jelent?

Millicent vállat vont.

– Csupán azt mondom, hogy egy ideig nem árt óvatosnak lenni. Sőt azt is mondom, hogy Nyla Witherspoon labilis személyiség. Sprague-gal a kapcsolata olyan volt, amit minimum vészterhesnek nevezhetünk, de az eredője az új udvarlója volt.

– Burke Marrick – mondta Kristy egy grimasz kíséretében. – Más néven Mr. Tökéletes.

– Tudod, mit? – mondta Millicent. – Burke Marrick volt Sprague legszörnyűbb rémálma. Sprague mindig is aggódott, hogy feltűnik egy jóképű, nagydumás szélhámós, és leveszi Nylát a lábáról. Mit gondolsz, miért ragaszkodott hozzá Sprague, hogy ő fizesse a lánya számláit, és apanázt adjon neki? Meg akarta védeni.

Kristy felhorkant. – Nyla apanázsából egy kisebb ország simán eléldéglene.

– Az összeg most nem lényeges. – Millicent Kristy felé bökte a kis olajbogyós lándzsát. – Ha van valami, amihez értek, az a pénz, és tudom, hogyan reagálnak rá az emberek. Higgy nekem, nincs olyan, hogy valaki azt mondaná, kösz, van elég. Nyla nem bírja elviselni a gondolatot, hogy az öröksége zöme egy spéci letétben van, és csak az apja halála után férhet hozzá. És van egy olyan sejtésem, hogy Mr. Tökéletes rendesen terelgette afelé, hogy szerezze meg a pénzt.

Nyomasztó csend telepedett rájuk. Grace azon töprengett, hogy már mindnyájuknak megvolt a maguk összetűzése Sprague temperamentumos lányával. Nyla láthatóan féltékeny volt rájuk – mindhármasukra. Most meg majd a sármos pasijának fog udvarolni az örökségével. Bizonyos szempontból az élet hirtelen igen rózsásnak tűnt Nyla számára. És persze Mr. Tökéletes számára.

Grace megköszöri a torkát. – Tudod, mit mondasz ezzel, Millicent? Ha igazad van, ez azt jelenti, hogy Burke Marrick is gyanúsított.

Kristy lecsapta a poharát. – És mi van akkor, ha Nyla és Burke együtt tervezték ki a gyilkosságot?

Millicent vállat vont. – Nem lepne meg.

– Szerintem jobban tennénk, ha hagynánk az összeküvés-elméleteket – mondta Grace. – Ha tényleg össze akarjátok állítani a gyanúsítottak listáját, hát igencsak nagy méretű papírra lesz szükségetek.

Kristy és Millicent rámeredt.

– Ezt hogy érted? – kérdezte Kristy. – Sprague olyan kedves ember volt. Olyan nagylelkű.

Millicent tekintetében a megértés szikrája villant. – Igazad van, Grace. Nyla és Marrick után Larson Rayner lesz a következő név a listán.

– Mindnyájan jól tudjuk, hogy Larson és Sprague között nem sok pozitív energia áramlott – mondta Grace. – Kell jobb indíték, hogy nem értettek egyet üzleti ügyekben?

– Ez igaz – mondta Kristy. – Emlékeztek, hogy Larson a múlt hónapban beviharzott az irodába, és azzal vádolta Sprague-ot, hogy lenyúlta az ügyfeleit?

– Szakmai irigység és egy nagy adag féltékenység, a bevétel csökkenéséről már nem is beszélve. – Millicent el-

mosolyodott. Zöld szeme csak úgy ragyogott. – Pompás indíték a gyilkossághoz. – Grace-re nézett. – Kíváncsi vagyok, vajon Larsonban tudatosult-e, hogy miattad kezdett szárnyalni Sprague cége másfél évvel ezelőtt.

Grace érezte, hogy elpirul. – Ez erős túlzás. Volt néhány ötletem, és Sprague hagyta, hogy megvalósítsam, ez minden.

– Marhaság – mondta vidáman Millicent. – Mielőtt idejöttél, Sprague Witherspoon csak egy volt a számtalan motivációs tréner között. Te virágoztattad fel az üzletet.

– Millicentnek igaza van – tódította Kristy is. – Ha szegény Sprague-ot nem ölik meg tegnap este, pár hónapon belül ő lett volna az ország első számú öngyógyító guruja, hála neked.

– A Witherspoon Világ jól teljesített azelőtt is, hogy odajöttél – mondta Millicent. – De az igazán nagy pénz csak azután kezdett befolyani, hogy megjelent a szakácskönyv. És a „napi megerősítés” blog aztán begyűjtötte a rakétákat. Az elmúlt néhány hónap alatt Kristy alig győzte megbeszélni a programokat és a szemináriumokat. Nem így volt, Kristy?

– De bizony. – Kristy elrövedve mosolygott. – Sprague minden héten úton volt. Nem tudom, hogy bírta. De soha nem panaszkodott, amikor úgy szerveztem, hogy szinte egymást érték az előadások.

– Imádtad csinálni – mondta Grace. – Élvezte az utazást meg a tömeget. Olyan fantasztikus karizmája volt, és hihetetlenül tehetségesen ragadta magával a hallgatóságát.

Kristy elgondolkodva bólintott. – De a szakácskönyv meg a blog repítette a csúcsra a Witherspoon Világot. És mindkét projekt a te ötleted volt.

– A szakácskönyv meg a blog nem működött volna, ha nem a Witherspoon név alatt fut – jegyezte meg Grace. – Én csak a marketinget terveztem meg hozzá, ami illet Sprague szemléletéhez a pozitív gondolkodásról.

– Ezt hívják márkának – mondta Millicent. – Nem lepődnék meg, ha rövidesen felhívna Larson Rayner, és visszautasíthatatlan ajánlatot tenne.

Kristynek felderült az arca. – Lehet, hogy mindháromnak állást ajánl. Mi vagyunk, azaz *voltunk*, a Sprague-csapat. Larsonnak tudnia kell, hogy mi pontosan azokkal a képességekkel és tapasztalatokkal rendelkezünk, amik a csúcsra juttathatják.

– Ez igaz – mondta Grace. – De újra kell gondolnod a leendő karrieredet, ha történetesen úgy alakul, hogy Larson Rayner a Sprague-gyilkosság gyanúsítottja. Na, akkor próbálj szemináriumokat szervezni neki.

Kristy elkámpicsorodott. – Hát, igen, ez egy kis problémát jelentene.

– Ha már a lehetséges gyanúsítottak listájáról beszélünk – mondta Grace –, az Nylával, Burke-vel és Larson Raynerrel még nem ér véget. Add hozzá még azokat a fura alakokat, akik elégedetlenek voltak a szemináriumokkal, és akik panaszos e-mailekkel bombázták Sprague-ot, mert az életük nem változott meg drámaian, miután elkezdték a Witherspoon-gyakorlatokat.

– A francba! – kiáltott fel Millicent. – Igazad van, Grace. Akkor az egy nagyon hosszú lista lesz.

Kristy felsóhajtott. – Lehet, hogy a jelen körülmények között nem túl biztatóan hangzik, de akkor is meg kell mondanom, hogy ha Larson Rayner rajta van a gyanúsítottak listáján, rendkívül leszűkül azoknak a köre, akik

alkalmaznának minket. Nem tudom elképzelni, hogy egy rakás munkáltató épp olyan embereket keres, akik egy motivációs tréner irodáját működtették.

– Másrészt viszont – tette hozzá elgondolkodva Millicent –, ha Rayner tisztázódik a gyanú alól, szüksége lesz ránk. A kérdés csak az, vajon ezt ő is tudja-e.

Grace felkapta a poharát. – Ideje, hogy tényleg pozitívan gondolkozzunk, ahogy Sprague mondaná.

– Szükségünk van egy kis Witherspoon-löketre a sikeres állásvadászathoz – jelentette ki Kristy. Fátyolos mosolyt vetett Grace-re. – Te írod a megerősítő szövegeket. Mit ajánlasz?

Millicent nevetett. – Na. Grace? Mi lenne a megfelelő Witherspoon-szlogen számunkra, akik hirtelen állás nélkül maradtunk?

Grace végigfuttatta az ujját a borospohár peremén, és átgondolta a dolgot.

– Ha Sprague itt volna, emlékeztetne minket, hogy senki nem talál érdekes jövőt, ha benn kuksol a lakásban, és arra vár, hogy kisüssön a nap – mondta. – *Hogy felfedezd a jövődet, bújj ki a kuckódból, és sétálj egyet az esőben.*

– Ez megfelelően hangzik – mondta Kristy. – Melegbarna tekintete elkomolyodott. – Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de a munka a Witherspoon Világnál tényleg megváltoztatta az életemet. – Felemelte a poharát. – Sprague Witherspoonra!

– Sprague-ra! – mondta Millicent.

– Sprague-ra! – csatlakozott Grace is.

Millicent legurította a maradék martinját, és intett a pincérnek újabb körért.

– Talán nem kellene ezt mondanom – kezdte –, tekintve hogy mennyit kerestem a Witherspoon Világnál, és ez egyáltalán nem neked szól, Grace, de be kell vallanom, hogy én tiszta szívből utálok ezeket az idióta Witherspoon-bölcsességeket.